

POKROK

PUBLISHING CO.

vydává

POKROK ZÁPADU

a místní vydání

v Crete pro Baline okres, Neb.; ve Schuyler a Clarkson pro Colfax okres, Neb.; ve Wilson, Kans., pro stát Kansas; v Cedar Rapids, Ia., pro stát Iowa; v St. Paul a Minneapolis, Minn., pro stát Minnesota a v Tyndall, S. D., pro státy South a North Dakota.

Předplatné:

Pro Spojené Státy \$2.00. Pro Kanada \$2.50. Do Evropy \$3.00 ročně.

Zásilkou peněžní děje se pomocí peněžních poukázek (Money Orders), expresních poukázek (Express Money Orders), bankovních poukázek (Bank Draft), anebo v registrovaném dopise.

Oznámte-li své přestěhování, udejte starou i novou adresu.

Dopisy z kruhů členstva ohotně uveřejněme. Musí být složené, psané bez úmyslu někoho osobně poškodit a podepsány plným jménem, ať již má být v redakci utajeno, anebo s dopisem uveřejněno.

HOSPODÁŘSKÁ SITUACE V ČESKÝCH ZEMÍCH

(Tisková Kancelář CNS a SČK.)

V prvních dnech měsíce srpna loni se ve Vídni, v budově v hranolově ministerstva, zasedala konference, jíž se účastnili zástupci Rakouska, Uherska a Německa. Úkolem jejich bylo upravit rozdělení potravinových zásob mezi tři uvedené státy.

Zeď se, že největší prospěch z porad bude mít Německo, neboť Uhry musily postoupit část své obilní úrody a Rakousko část žita a ječmene. Za to poskytně Německo Uhram jiné množství cizozemských ryb a Rakousku cizozemského masa a sýra.

Uhry, jež dosud dodávaly Rakousku toliko 8000 kusů dobytka měsíčně, uvolily se dohady v období jednou od počátku srpna až do 15. září 20000 kusů. Co za to dostanou od Rakouska úřední zpráva nepravá, rovněž nevíme, kolik dobytka budou posílati Uhry po 15. září do sesterské polovice říše.

Úřední zpráva dále varuje občanstvo před přílišným optimismem, co se stavu potravin týče, neboť při výsledky žní nejsou příliš příznivé. Žalce se zejména, že vojsko trpí nedostatkem ovesa, neboť ministerstvo války oznámilo, že rolníci, kteří dodají vojenské správné oves až do 31. srpna, obdrží 5 korun premie na metrický cent, či-li 49 korun místo 44, jak stanoví maximální cena.

Zatím co Uhry velkomyšlně se uvolily dodati 30000 dobytka, Čechy vydrancovány tím nejnedůstojnějším způsobem. Pohledněme jen, jak Rakousko koupí naši vlnu!

Od 21. června 1916 bylo v českých okresech království rekvirováno kusů dobytka:

Pro frontu.....	72.731
Pro posádky ve vnitrozemí.....	14.917
Pro konšervy (pro vojsko).....	22.917
Pro Vídeň.....	12.952
Pro Prahu.....	4.919
Pro ostatní konsum.....	5.509

Celkem kusů.....133.945

Od 1. ledna do 27. července 1917 bylo dodáno kusů hovčího dobytka z českých okresů království českého:

Na frontu.....	101.739
Na konšervy.....	26.901
Ke zmrazení.....	11.233
Posádkám.....	30.166

Vojsku celkem.....170.030

Obyvatelstvu v Čechách.....34.364

„Vídě“.....16.741

Celkem.....221.135

Dohromady dodalo rolnictvo v českých okresech za dobu 13 měsíců 355.000 kusů dobytka hovčího. Kolik z toho úžasného množství zůstalo českému obyvatelstvu a kolik bylo nejlépe uveřejněno. Ale ani to ještě nestačí vídeňským velkodělním, nebo nyní předepsali českému rolnictvu 70.000 kusů dobytka měsíčně!

Tato soustavně a vědomě drancování království českého se nomezují pouze na dobytek, i ostatní plodiny jsou lidu rekvirovány a ze země vyvázeny. Následující tabulka nejlépe situaci objasní:

Za rok 1916-17 do letošních žní bylo, v českých okresech rekvirováno:

Pšenice.....	8.763 vagonů
Žito.....	9.217 "
Ječmene.....	12.920 "
Ovesa.....	32.910 "
Směsky.....	450 "

Dohromady.....44.290 vagonů Zeměděľ za tuto dobu bylo rekvirováno a dodáno z českých okresů 20.730 vagonů. Za ně stál platil českému rolníku 7 až 9 korun; a pak mu tytéž brambory, jenž se již shnilé, prodával zpět za 28 korun!

Na Moravě není lépe, neboť tam za jediný měsíc července bylo rekvirováno 27.565 kusů hovčího dobytka a v následujících měsících kontinent tento stoupne asi na 10.000 kusů! Necht' nikdo nepřijde s námitkou, že jediné nouze nutí rakouskou vládu k podobnému jednání; v Čechách dosud rekvizice nejsou ani zavedeny a kupuje se z volné ruky. Ostatně jak to v Čechách vláda myslí, o tom nejlepší důkaz podává tato událost, která nejvyšší měrou rozvířila celou českou veřejnost. Ve 28 českých okresech jež slýnou bohatstvím ovoce, obdržel vídeňský, německo-židovský syndikát "Geos" právo rekvizitaci na voškeré tanejší ovoce. Z úrody, jež se počítá na 11.000 vagonů, musí vyvéstí "Geos" 5000 vagonů do Vídně a 2000 vagonů do Německa. Nakupit cena prvotřídního ovoce jest stanovena na 70 haléřů (maximální cena jest 1 korma 34 hal.) Tak tento jediný operativní vydělá oněh židovsko-německých obelodníků přes 18 milionů korun!

Země české jsou dnes vyvářeny jako nikdy před tím. Rakousko bude zničeno, to dnes již ví, ale nežli hstie zhyne, chce ještě zadělat Čechy. Necht' každý z Čechů a zejména ten, jenž má doma kousek půdy a jenž stále ještě v tajně hloubí duše zachoval směr trošek přehybnosti k starému Rakousku, necht' každý si přečte důkladně uvedená a naprosto spolehlivá čísla a uváží, je-li možné snísti s Rakouskem, jež tak s námi nakládá!

MASARYK O PACIFISMU.

Professor Masaryk promluvil dne 16. května na meetingu veseručko spolku vojenských aviatiků v Alexandrijském divadle krásnou řeč o pacifismu a o odporování zlu, kterou zde doslovně uvádíme: Občaně! Aviatiky nazývají v Anglii a ve Francii omea armády. Ve škole nás učili, že oči jsou nejjemnější smysl a že rozum se opírá hlavně o zrak. Ruští aviatikové budou jisté bystře sledit za nepřítel, ale uvědoměly sbor aviatiků bude také pozorovati boj, který se nyní rozvíjí mezi různými názory o vojsku a o vojně, a nezá se stihnouti se správné cesty nepochopení, nelogických hesly, třeba byly pronášeny upřímně a pozitivně.

Dovolte mi přednésti jednu z mých osobních vzpomínek, úzce spjatou s otázkou, která nás dnes zajímá. Po své jsem přijel na Rus roku 1887, abych uviděl Lva Nika-lajeviče Tolstého, pobesedoval s ním o jeho analýse vojny. Mnoho dní trvaly naše spory. Za rok jsem zajel opět k němu a předmetem našich rozhovorů byly opět ony otázky: vojna a neodporování zlu. A ještě jednou, krátce před jeho smrtí, byl jsem v Jasné Poljaně a opět jsme mluvili o témž.

Hájím z celé duše humanitní základy mravnosti, jsem pacifista, moje práce snažuje se dosáhnouti stálého míru a nikdy jsem nehlásal nenávisť z národnostních nebo jakýchkoli jiných důvodů. Jsem hluboce přesvědčen, že Evropa, že lidstvo spěje k mírové organizaci, spojitel všichni, a že je povinností každého člověka, každého národa podporovati, sesilovati všemi možnými prostředky tuto organizaci, spojitel všichni národy.

A přece nemožu souhlasiti s Tolstým. Nemožu souhlasiti s jeho teorií o vojné a nemožu přijati jeho učení "neodporovati". Proti Tolstému postavily se také na Rusi všechny mladší, hlavně revoluční strany; vzpomeňme na příklad návštěvy Maxima Gorkého u Tolstého. Gorkij odmítal učení "neodporovati zlu" jako neruské, srovnával je s jakýmsi ebládným Pínskem. A eblé — dnes tito nepřátelé tolstovského kvietismu odvolávají se na Tolstého a jeho učení provádějí se na frontě. Je napro-

sto nemožno přijati učení Tolstého. — Za své, co se týče vojny, to vojna není největší zlo, třeba je zlo. Otevřený boj na bitevním poli není zlo největší, horší je takový stálý stav národa nebo společnosti, který umozňuje násilit silnějšího nad slabším, horší než vojna je neupřímnost a lež, horší je egoismus s maskou humánnosti a šlechtivosti, horší je zbabělost, vydávající se za odvahu, horší je živě mudrování, klamající lidi citlivé a šlechtivé. Smrt není horší než nešťastný život, který kazí jak svoji vlastní duši, tak i duši bližního.

Ale v nynější době k válce k sousti i na moři je nezbytný celý system, militarismus je skutečné zlo, zvláště takový militarismus, jaký se vyvinul v Prusku. Pruský militarismus — to je organizovaná útocičnost, pruský militarismus — to je hlavní a vedoucí funkce loupežného státu.

Proti takovému militarismu se třeba brániti. Pacifismus za každou cenu — to je snaha nepřirozená a živá. Demokratismus nevyklučuje odporu, je mýlný ten důvod pacifistů, že západní státy přijímají pruský militarismus, když o sebe zavádějí všeobecnou brannou povinnost. Na Západě je armáda spíše dítětem národní milice, právě takové milice, jaká má býti podle plánů antimilitaristických socialistů, mezi nimi Marxa a Engelsa. Radikální pacifismus, theorie Tolstého "neodporovati zlu" jsou nesprávné.

Mezi útočným násilím a odporem, mezi napadením a obranou je rozdíl nejen psychologický, nýbrž i mravní. Mravnost nebo nemravnost každého skutku, každé činnosti se posuzuje podle pohotky, úmyslu, motivu. Je veliký rozdíl mezi vojnou útočnou a obranou; lysieka, řekl bych, svalová činnost jest stejná, ale pohotka, celá psychika jest docela opačná.

Učení Tolstého vede ke kvietismu, který dovoluje silnému násilíku, býti stále nespravedlivým. Takový pacifismus třeba vyzývá k humánnosti, je ve skutečnosti nelidský. Nebudu ani mluvití o té okolnosti, že apoštolové tohoto pacifismu neznají pruského militarismu a že jsou vůbec málo zpraveni o poměrech v Evropě.

V této vojné dokonce průstí militaristé nevědomky uznávají správnost tohoto stanoviska. Svědčí o tom fakt, že se snažili všemi možnými prostředky jich dostupnými dokazati, že tato válba byla s jejich strany jen válkou obranou. K tomu je nutná i německá ústava, která dovoluje císaři vypovědět válku bez souhlasu říšské rady jen v případě války obranné. Otázka, kdo začal válku a koho odsuzovali pro to, že jí zavírali — to je otázka velmi vážná a stanoviska demokratického i mravního. Necht' vůbec už pochyby, že Rakousko a Německo jsou hlavními viníky, hlavními původci.

Demokracie vyžaduje obrany, ale vylučuje nespravedlivost k nepříteli, demokratická obrana nesmí v boji s nepřitelem vyžadovat mezi spravedlností. Proto také budoucí mír má býti spravedlivý.

Demokracie odmítá pruské zbožňování války a neuznává válku za absolutní měřítko politické a kulturní schopnosti. Nynější vojna vyvrala až s kořenem tyto pruské theorie. Ukázala za své, že všichni národové dokázali svoji odvahu na bojisti — srbskí, ruskí, francouzskí, angličtí, italští, belgičtí vojáci bojují s nemeckými chrabrosti než nemečtí — a za druhé, že spojení národové jsou nemecké schopni k sebeobětování než Germani. Co se týče Francouzů, prohlášovali o nich všeméni, že jsou národ degenerovaný a že proto nezasloužili úcty. Na bojisti Francouzové dokonale vyvrátili tuto všeméneckou theorii.

Spojenecké armády porazily pruský militarismus nejen svoji odvahou, nýbrž dokonce i svoji strategií. To možno říci zvláště o britské armádě. Britanie poprevé postavila velkou armádu a její uově armáda je už schopna postaviti se proti staré militaristické armádě Pruska. Armády vojenských specialistů. Tato okolnost dokazuje, že i se strategického stanoviska vyhovuje milice úplná. S hrnou své myšlénky, odvolávají se při tom na jednu z nejstarších památek lidstva. Ve Starém Zákoně začíná se historie lidstva vra-

dou: Kain zabil svého bratra Abela. V dalším čteme o Davidovi, že zabil Goliáše. Kain zabil. Kain je vrahem — je vrahem také David! Ani jeden myslitel člověk nebudě to tvrditi, protože je veliký rozdíl mezi úmyslným napadením a obranou. Co bylo před tisíc lety všem jasné a pochopitelné, to je nyní částí současných socialistů, nepochopitelné a temné. Každý právník, každý občan chápe rozdíl mezi zabitím v obraně a úmyslnou vraždou. Prvé se téměř netrestá, úmyslná vražda trestá se vždy.

Nedávno jsem četl kritiku Vandervelde, že prý nejedná jinak než většina německých socialistů: — správně. Váš belgičský host vyslovuje se pro válku a socialisté v německé říši také vyslovili se také pro válku. Ale nezáleží na slovech, nýbrž na tom, proč a nače se omluví. Němečtí socialisté sehlavovali předpánit, třebaš několik dní před tím "Vorwaerts" dobře chápali úmysly rakouské politiky proti Srbsku, "Vorwaerts" 25. července (12. července st. st.) 1914 ve jménu lidskosti a kultury protestovali proti zločinu rakouské agitaci. Psal do slova: "Ani kapku krve německého vojáka nejsme ochotni obětovati rakouskému despotu, jeho touze po moci, jeho imperialistické lačnosti." "V" vinil Rakousko, že chce začítí vojnu za své loupežné cíle. Jestli 1. srpna prohlásil člen německé socialistické demokracie Mueller v Paříži a v Bruselu francouzským socialistům jménem německé strany, že většina germánských socialistů bude hlasovati proti vojenským předloham a že jich přijeti je vyloženo — ale za tři dni hlasovali němečtí socialisté pro válku.

Mluvil Vandervelde po všem tom pro válku, je v právu, protože mluví pro obranu, pro obranu své vlasti, kterou napadla Germanie, třebaš tato Germanie se zaručila za neutralitě jeho rodné země, Germánský kancléř sám dozal, že útok na Belgii je aktem násilí, aktem nespravedlivosti. V tom je rozdíl mezi Scheidemannem a Vanderveldem.

V této vojné brání se spojenci proti prusko-rakouskému znásilňování. Tato obrana je s mravního stanoviska přípustná, s politického nutná. Pruský a rakouský carismus neustoupí demokracii, nebudou-li podle zasluh potrestáni.

Na ruské armádě leží mravní povinnost chrániti Rusko a Evropu a dohodě se spojenci. Hesla o separátním míru, hesla o bratrčikování jsou omylem a nemají mravního základu, jsou škodlivá už proto, že prodlužují vojnu. Proto občané, oči ruské armády ukažte svým nevinným bratrům správnou cestu. A jedinou správnou cestou je cesta k vítězství. Jen vítězství donutí germánsko-rakouský carismus, aby souhlasil s mírnou a demokratickou reorganizací Evropy.

Promiňte prosím, že Vám předkládám takové základní pravdy. Bohužel jsme tak daleko, že snad bude třeba dokazovati, že dvakrát dvě jsou čtyři. Tady máte příklad: Ivanov-Rozumnik ve své "Historii ruského občestvennoho myslí," ježt před válkou vydané odmítá neodporování zlu, ale dnes si úplně osvojuje učení Tolstého. Ve své staří poučuje Srbsko, že prý mělo ustoupiti Rakousku, vždyť přece Srbové takových úmetí byli by při sjednocení a možlo by se jim hstie než v samotném Srbsku. Zná Ivanov-Rozumnik dějiny krále Milána, který se držel této theorie? Srbsko bylo demoralizováno a královská rodina vyhubena. A zná Ivanov-Rozumnik dějiny annexe Bosay a Hercegoviny? Zná podvržené dokumenty, kterými Rakousko uspravedlňovalo tuto anexi? Srbové neměli chrániti svoji vlast a svobodu, měli se poddati černým čarům ve Vídni a v Berlíně. Pánové, to jest už úplně likvidace nejen ruské vědy a politického smýšlení, nýbrž i logiky a rozumu...

Na stráži!
ČESKOSLOVENSKÁ ARMÁDA Z RUSKA PŮJDE DO FRANCIE.

(Uveřejněme tento zajímavý úvodní pláněk z kijevského "Čechoslovana," který řík, jak i za nové ruské vlády česká akce na Rusi setkávala se často s překážkami, a to jak s neporozuměním ze strany ministra Kerenského, tak i s ustráuní socialistické, jež pozou-

zuje politické otázky "s úzkopravo-ho hlediska třídního," nemečtější smyslu pro slov. ideály a osvobození malých národů. Přes to však naši pracovníci na Rusi nepozbyvají naděje a odvahy, a s nezolnou energií pracují k vytěšenému cíli. První jejich snahou jest utvořiti silnou československou armádu a zorganizovati vojenskou výpravu do Francie, jež propjevila největší porozumění a sympatie k našemu boji za svobodu.)

Jak jsme se radovali z manifestu ruského vrchního velitele k národům rakousko-uherským, z vítězství Francouzů na Marne, v Champagnu i na Verdunu i na Somme, z postupu Rusů na Východních Prusích, na Krakove a do severních Uher i na Kavkaze a z velkolepého vítězství armád generála Brusilova, stejně jako z přistoupení Italie, Rumunska a konečně i Spojených Států severoamerických ke spojencům protiněmecké koalici, zvláště pak z mezinárodního uznání československé otázky v notě spojených presidentů Wilsonovi, tak jsme se zachytili obavami při každém neúspěchu spojenekých zbraní, při rozbití Belgie, Srbska, Černé Hory, Rumunska a zejména při velkém ústupu ruských armád až na Dvinu a do finských bažin.

Leč ani v nejhroších dobách vnějších neúspěchů naši lidé neklesali na mysl, ba možno říci, že právě tehdy se projevovala naše odhodlanost, neobjzhodnějí. Pozoroval jsem na příklad ve svém okolí, že za velkého ústupu Rusů i ti, kdož z jistého ostychu před rakušickými důstojníky skrývali své přesvědčení, když viděli jejich zpupný jasot nad domněle již zpečetěnou porážkou Ruska, byli tím pobouřeni a otevřeně projevovali naději, že ruský ústup se zastaví a že nastane obrát. Vždycky nás síbila naděje v konečné vítězství spravedlnosti a svobody nad bezprávím a násilím, naději, kterou musí chovati každá morální bytosť.

I v naší činnosti na Rusi měli jsme různé světlé i stinné okamžiky. Vývoj byl velmi slibný. Naši zástupcové byli příznivě přijati na rozhodujících místech za všeobecného nadšení postavena Česká Družina, která postupně vzrostla na pluk, brigádu a divisi, loni pak zdálo se, že jsme již u cíle své praktické činnosti v Rusku, když bylo carem schváleno osvobození spolehlivých zajatců a rovněž zásadně povoleno zřízení zvláštního československého vojstva. Tu však objevily se vážné překážky. Velké zásadní vymoženosti nebylo možné prakticky provést pro líknavost, ba přímo odpor vysoké byrokracie, při čemž, ať již za záminku nebo za skutečný důvod posloužila také neblahá neshodnost v česlém táboře, za vlády Stuermererovy pak celá akce nadobro uvázla.

Radováni jsme se z úspěšné svoluce již proto, že znamenal vítězství svobody, které přispěje k očekávaní jsme, že vláda, vyšla z revoluce, bude mítí plně porozumění pro snahu atlavovaného národa o osvobození. V první protávní vládě jsme měli také skutečné rozhodnutí přátele a tak do sazevo povoleno tvoriti československé vojenské části.

První hořké kapky však padly do naší radosti již z rozhovoru tehdejšího předsedy Svazu dra. Vondráka s ministrem Kerenským a všeobecné překvapilo, že právě ten to revoluční socialista postrádal v našem postupu proti Rakousku rytířkosti.

Co přišlo dále, musilo v nás vzbuditi obavy. Nebezpečná choro-ha, která zachvátila ruskou armádu, učinila ji nezpůsobilou k postupu. Zrovna v době, kdy Angličané a Francouzi na západní frontě dosáhli rozhodné převahy po ohromných technických přípravách, kdy sejevila možnost všeobecným souhlasným postupem zlo-lati německý militarismus, skončiti válku vítězně, provéstí osvobození národů od německého panství a tím sjednat; i trvalý mír, nastalo na ruské frontě faktické přeměření, ba dokonce shrástování s nepřitelem, což dovolilo Německu vrhnouti celé své třetíiny svých sil na západ a nová posilila značně již pokleslé sebevědí a německé koalici.

také otázky vnější politiky a koprového hlediska třídního," nemečtější historické úkoly Ruska nemysly, ideály Slovanská jsou úplně cizí, ba vidí v nich myšlénky imperialistické i zpátečnické. Ruské socialistické strany prošly ohněm národního boje, jež na příklad naše československá cílní demokracie, která sama kusila ústřiky se strany německé vedení vídeňského i byla nucena hájiti své čeství ve smíšeném zemi, nyní pak jde společené a rodinní stranami v politickém, je jí o samostatnost národa. Proto na příkládají otázku národnosti i kového významu, jaký skutečně má, i vidí šovinismus také v domnlání se nezadatelných národních práv. V některých socialistických listech ruských byla dokonce nslénka osvobození uhnětených rodů provázena cýnickým posrčením!

Dodatek o seburčení národů formulí "mír bez anexií a kontrolí buci," kterou tyto strany prozatím vládě vnutily, jeví se spíše jakousi omluvou, aby se přímou programově nehlásalo utvrzen nespravedlivých národních poměrů v Evropě před válkou, a při sv neurčitosti, pokud není známo, jakým způsobem se má této zásadě sjednatí platnost, neposkytují nám žádné záručky.

Jediné plus, které v politice socialistických stran ruských může me pro sebe naléztí, záleží v tom, že všechny, až na krajní, méně významné živly, odmítají myšlénku separátního míru. Ale i toto plně skrývá v sobě jistě nebezpečí, totiž, že socialističtí politikové ruští obracejí hlavní zřetel na to, aby se "imperialistické" kruhy anglické a francouzské zřekly dohycáných úmyslů, kdezto před skutečným a přímo broživým imperialismem německým se jaksi násilně zavírají oči...

Z této snahy má také dojítí na přání Ruska k revizi spojeneckých úmluv a cílů války mezi neocnostní protiněmecké koalici. Doufejme, že jako Slované se nedožijeme tak trpkého zklamání, aby snad oficiální zástupcové Ruska přímo přelobovali se úmyslu osvobození poroblených rakousko-uherských Slovanů!

Krise, kterou nyní v osvořovaní akce prožíváme, je skutečně nejvážnější, ale právě v tomto krizickém okamžiku nesmíme projevití žádnou malodůstnost, nýbrž opak musíme vyvinouti největší energii a vynaložiti největší úsilí abychom se domohli uslutečených svých služeb.

Především musíme vytvořiti silné vojsko, které je za všech okolností velkou mocí v našich rukou a nejpevnější zárukou, že se přes nás nesmí prostě přejíti. Nase československá divize je již nůležitě doplněna a je povoleno tvoriti československé části v ruské armádě, za nynějších poměrů, avšak je nutno nejprve se nejrychlejší organizovati československou vojenskou výpravu do Francie, k níž se právě našlyta příznivá příležitost kterou nesmíme propásti.

Prof. Masaryk v těchto dnech veřejně potvrdil, že byla to Francie, která uvedla československou otázku na mezinárodní forum a odpovídá spojených presidentů Wilsonovi, kdezto ruská vláda starého režimu se k tomuto aktu pouze připojila.

Ušlechtilá Francie, která první vzkličala myšlénku osvobození národů, přijme nás radostně a čádrží slib, dany slavnostně před ehlým světem, nikázeme-li, že jsme hotovi přiněsti pro svou svobodu oběti. Ve Francii setkáme se s bratry, kteří slavně bojují ve francouzských radách již od počátku války, i s bratry zámořskými, kteří tam bray přijíží v výpravu.

Nemusíme zoufati, pokud v moci jako Francie, Anglie, Itálie a Spojené Státy severoamerické jež vstoupily do války k obhájení svobody proti německému násilí, jsou pevně odhodlány zřekniti německý militarismus. Konečně porážka Německa sama sebou přinese nám svobodu.

Nezdáme se také další akce v Rusku, neboť doufáme, že i zde převládne pravděpodobně o nutnosti důvěsti válku do vítězného konce v áknu určení dobytí svobody, která se již důrazně ozývá i u některých částí armády.

Zatím však musí býti naším hlavním prozatímním vládu, posuzujícím: Vzhůru, do Francie!